

kapitola 21

Profesor se vrací

Algernon Montgomery udýchaně vpadl do důstojnické jídelny: „Biggles, kluci, Profesor je živ a zdrav. Přistál nouzově na druhé straně zákopů. Právě volali z velitelství perutě, že ho Němci hlásili jako válečného zajatce!“

Biggles vyskočil od stolu už při prvních slovech nadšeně vřískajícího Algyho: „Cože? Řekni to ještě jednou!“

„Je to docela možný. Jak jinak by Němci mohli znát jeho jméno?“

Biggles se usmál a poškrábal se na hlavě: „Já vím... ale překvapilo mě to! No, vlastně... Spoustu lidí už sestřelili, a přece se z hořícího letadla dostali ven. Jestli Profesor letěl dost nízko nad zemí, mohlo se mu podařit sklouznout po křídle, takže napřed narazil na zem koncem křídla.“

Do místnosti přiběhl major Mullen. „Slyšel jsi to, Biggles? Mladý Henry Watkins se přece jen nezabil. Je na druhé straně!“

„Ano, pane majore,“ odpověděl Biggles. „Algy nám to právě řekl. Něco mi to připomíná. A teď se dívím... dívím se...“ zabručel Biggles a na čele mu naskočily vrásky, jak přemýšlel.

„Čemu se dívíš?“ vpadl mu do řeči Algy.

„To, že Profesor padl do zajetí, mi něco připomíná – to je všechno... Víte, jak měl pořád nějaký nápady. Jednou mi říkal, že se diví, proč neexistuje nějaká organizace, která by na nějakým předem sjednaným místě sbírala důstojníky, který se dostali z německého zajetí... Vzpomínáte si na tu přednášku, co nám uspořádal ten chlapík – jak se jenom jmenoval – zapomněl jsem už jeho jméno... kterej objížděl všechny letky a povídal nám, co máme dělat, kdybychom padli do zajetí? Vyprávěl nám o dvojítech hraničních pásmech, o pohraničních hlídkách, o drátech napuštěnejch elektrinou, o strážních psech a o nesnadným přeplavání Rýna a tak dále. Seděl jsem vedle Henryho a ten se pak

po přednášce vypytoval toho plukovníka na různé věci. Plukovník mu řekl, že skutečně není tak těžký dostat se z německého zajetí; spíš je těžký dostat se zpátky přes zákopy nebo trefit přes hranici. Právě tam že dopadli nejvíc lidí. Henry se ho zeptal, proč nemáme sjednaný nějaký místo, třeba pole, kam by mohla zaletět naše letadla a vzít tam zajatce na palubu. Plukovník řekl, že se o tom uvažovalo, ale problém je v tom, že je na naší straně tolik německých agentů, že by se nepřítel ihned dozvěděl, který pole k tomu použijeme. První letadlo, který by tam zaletělo a přistálo, by zřejmě narazilo na ozbrojenou hlídku, která by na něj už čekala. Nebo by Němci mohli to pole zadržet a letadlo by se rozbilo, už když by tam přistávalo. A tak místo abysme dopravili jednoho důstojníka zpátky, přišli bysme o dalšího i o letadlo. Henrymu to ale nedalo spát, a tak mi jednou večer svěřil svůj nápad: Abysme všichni v letce pracovali ve dvojicích a každá dvojice aby si ujednala místo své schůzky za frontou. A opravdu mi ukázal pole, kam by přišel, kdyby ho zajali a on utekl... A že bysme poznali, jestli tam je, podle toho, že by se snažil udržovat malej ohníček v rohu pole. Ale ve skutečnosti je v tom místě těsně vedle sebe spousta polí, kde by se dalo přistát – je to podél lesa Langaarte na jeho východní straně. A když je teda v zajetí, rád bych se přesvědčil, jestli se mu skutečně podařilo utéct a dostat se na to pole. Snad by se z toho zajateckého tábora moh nějak dostat. Prófa by nevydržel v base ani pět minut, aniž by vypracoval nějaký úžasný plán.“

Mezitím zastavil před jídelnou automobil plukovníka Raymonda z velitelství peruti a za chvíli vstoupil do místnosti sám plukovník. Pokynul vesele Bigglesovi a ostatním důstojníkům a přešel k majoru Mullenovi, který stál u krbu. A major Mullen po krátkém rozhovoru s ním kývl na Bigglese, MacLarena a Mahoneyho, velitele svých rojů.

„Pánové, pan plukovník by rád věděl, proč jsme dosud nevypátrali tu novou německou bombardovací letku,“ začal velitel letky zachmuřeně. „Začíná to být vážné. Lítá k nám každou noc a nadělá za frontou a v zázemí vždycky pěknou paseku!“

„To nevíme, proč jsme ji dosud nevypátrali!“ odsekl Biggles. „Měli jsme v tomhle týdnu poplach každou noc. Já už z nedostatku spánku šedivím... Ne, pane majore, nemohl jsem zjistit jejich

letišťe, to je pravda. Prohledal jsem každou píď země v okruhu šedesáti kilometrů. Jediná věc, kterou se můžu domýšlet, je, že Němci používají ony opuštěné hangáry, které měla Richthofenova skupina, než se usadila se svým letišťem blíž k frontě.“

„Ne, tam nejsou,“ ozval se plukovník Raymond a zavrtěl hlavou.

„Jak to víte?“ zeptal se ho Biggles a zamračil se.

Plukovník Raymond jeho kázeňský poklesek nechal bez komentáře: „Víme to, a to stačí. Máme už svůj způsob, jak takové věci vypátrat.“

„Rozumím,“ odvětil Biggles. „Promiňte!“

„Pravda je, že bombardovací letouny jsou někde ve vašem úseku,“ prohlásil plukovník, „a je na vás, mládenci, abyste je vypátrali. Přece Němci nemůžou skrývat tak velká letadla někde ve vesnické stáji. Dejte se do toho, pánové! Čekám na vaše zprávy. Sbohem!“

Biggles se zamýšleně díval za odcházejícím plukovníkem. „Budeš čekat na naše zprávy... to se teda načekáš,“ procedil mezi zuby. „Němci si pro svůj letadla pěkně vyhrabali podzemní úkryty, kde je nikdo neruší. Ale myslím, že se po nich budeme muset podívat trochu jinak. A co je vůbec s Profesorem? Kdo se mnou chce letět na druhou stranu podívat se, jestli Henry už zapálil ten svůj táboráček? Bude pryč už tak šest neděl. Pokud tam ještě není, budeme na to místo dávat pravidelně pozor, abysme viděli, jestli se neobjeví. Co kdybysme se tam mrkli dneska odpoledne? Je to kus cesty přes zákopy, takže čím víc nás tam poletí, tím to bude veselejší!“

„Já jdu s tebou!“ odpověděl MacLaren ihned. „A vezmu s sebou svoje kluky.“

„A já taky,“ usmál se Mahoney. „My poletíme všichni, celej roj!“

„To je od vás moc hezký!“ řekl Biggles a zvolal: „Algy! Harcourte! Připravte se na hlídkový let ve čtyři hodiny třicet! Poletíme pro našeho Prófu, abysme ho dopravili domů.“

„Jsi stejnej blázen jako Prófa!“ zabručel nesouhlasně Algy, ale oči se mu leskly a usvědčovaly ho ze lži.

„Máme půl minuty času – tak co máš v plánu?“ vyzvídal Mahoney.

„Myslím, že bude nejlepší, když nejdřív prostě zaletíme na druhou stranu a zjistíme, jestli tam Henry vůbec je.“

„Dejme tomu, že tam je – a co pak?“ otázal se MacLaren.

„Pak se vrátíme domů a rozhodneme, co máme podniknout. Nesmíme vzbudit moc pozornosti... Já si vezmu Algyho a Harcourta a budu se držet ve vejšce kolem patnácti set metrů. Ty, Macu, poletíš hned za mnou ve vejšce dvou tisíc nebo dvou tisíc pěti set metrů a Mahoney vystoupá se svejma lidma až do tří tisíc metrů. Poletíme rovnou přes zákopy a zpátky a nebudeme si ničeho a nikoho všímat... Jdeme na to!“

▪

Za chvílku už uhánělo přímo k zákopům devět velbloudů v dohodnutém rozestavení. Biggles měl Algyho u konce svého pravého a Harcourta u levého křídla a pohodlně se v sedadle uvelebil, neboť je čekal hezky dlouhý let na druhou stranu. Letadla se přehnalala palbou protiletadlových děl přes zákopy a uháněla na nepřátelské území, přičemž se bedlivě rozhlížela po nepřátelských letounech.

Najednou se na obzoru objevilo půl tuctu nepřátelských trojplošníků a postavilo se proti nim, ale když Němci spatřili další anglické stíhačky vysoko nad sebou, rozmysleli si to a dali se chvatně na ústup.

Před letci se nejasně rýsovala dlouhá, rovná silnice vroubená rozptýlenými topoly a ztrácela se jako stříbrná stuha v modré dálavě, kde mizela v ohromném lese u Langaarte; ten se rozprostíral jako velká černá skvrna pod nimi. Když se Biggles přiblížil k lesu, změnil nepatrně kurz a potom začal opisovat širokou zatáčku, aby se dostal přes okraj lesa nad pole, jež si Henry kdysi vyhlédl.

Odsunul si brýle a zíral upřeně dolů na pole, ačkoli byl od něho ještě příliš daleko, než aby na něm mohl rozeznat podrobnosti. Občas se podíval kolem sebe; rozpaky se mu svraštilo obočí. „To je divný – německý děla nestřílejí!“ uvažoval, „a v tomhle úseku jich bejvalo vždycky plno. Asi je přestěhovali blíž k frontě...“

Nepřítomnost protiletadlového dělostřelectva vzbudila jeho podezření, aniž byl s to přesně říct proč. Zkrátka: nebylo to obvyklé. A cokoliv neobvyklého ve vzduchu nad Francií bylo v té době už samo o sobě podezřelé. Biggles se znovu pozorně zadíval dolů a potom se mu zatajil dech a překvapením zahvízdl. V odlehklém koutě dlouhého čtverhranného pole, které hraničilo

s lesem, vystupoval do tichého večerního vzduchu skoro svisle tenoulinký sloupek bleděmodrého kouře.

„Tamhle je!“ řekl si trochu nedůvěřivě, neboť i když vyletěli kvůli Profesorovi, ve skutečnosti Biggles ani v nejtajnějším skrytu svého srdce nedoufal, že by Henryho plán vyšel. Obrátil hlavu, podíval se na Algyho a ukázal dolů. Algy rukou naznačil, že porozuměl.

Na chvílku se Bigglese zmocnilo pokušení riskovat přistání u lesa, ale slunce se už naklánělo k západu a na zem vrhalo dlouhé šarlatové stíny. Sice při své netrpělivosti toužil po vzrušení spojeném se záchranou Profesora, ale hlas rozumu ho varoval před ukvapeností.

„Když je tam dneska, bude tam i zítra!“ zauvažoval. Potom se náhle rozhodl a zamířil nazpět k zákopům.

▪

„Tak co tomu říkáte, pánové?“ zeptal se Biggles ostatních velitelů rojů půl hodiny potom, co vylezli ze svých velbloudů.

„Jde o to, co v tý věci chceme podniknout,“ zabručel Mahoney vážně. „Přistát tam je strašně nebezpečný. Když si odmyslím nebezpečí léčky, stačí malej krtčí kopeček, abys na něm otočil letadlo podvozkem nahoru. A co pak?“

„Nech to na mně!“ řekl mu s důvěrou Biggles.

„Tak jak to vypadá?“ zvolal major Mullen, který k nim přiběhl z velitelství letky.

„Je tam na poli! Mám nápad, pane majore. Zítra ráno za prvního rozbřesku tam zaletíme všichni stejně jako dneska – až na to, že se budeme držet trošku výš. Jestli se celá naše letka začne nad lesem motat příliš nízko, seběhne se celá německá armáda, aby se podívala, co se děje. Proto jakmile dorazíme nad les, ty, Macu, odbočíš doleva a Mahoney doprava, ale budete mě mít pořád na očích. Algy a Harcourt budou kroužit přímo nad tím polem a budou udržovat nežádoucí návštěvníky pěkně stranou. Jestli tam Profesor je, vrátí se k nám na křídle mého letadla!“

„A co kdybychom požádali o dvoumístný dvouplošník, aby tam pro něho zaletěl?“ vmísil se do řeči major.

„To by nebylo vhodné, pane majore. Než by se tam dostal, německé letectvo by na něj už čekalo. Němci vědí zrovna tak dobře, co se děje na naší straně zákopů jako na jejich vlastní, a čím méně lidí se o tom něco doví, tím líp pro nás. Profesor se na

křídle může uvelebit dost pohodlně. Nedávno už jsem tak přece dopravoval jednoho cestujícího. Jakmile vzlétnu ke zpáteční cestě, všichni se ke mně připojte a vyrazíme směrem k zákopům. Jak se vám to líbí?“

„Mně se to zamlouvá,“ řekl MacLaren lakonicky.

„Mně taky,“ souhlasil Mahoney.

„Tak domluveno,“ pokývl Biggles spokojeně.

▪

Velmi pozdě večer Biggles odhodil rozečtenou knihu, vstal a začal silně zívat. „Tak a teď si teda půjdu zdrímnout,“ prohlásil. „Nezapomeňte na ranní výlet! Poletíme odtud za svítání a...“ Náhle se zarazil a ztuhl. A spolu s ním také všichni přítomní důstojníci. Algy, který bušil do rozladěného klavíru v jídelně, se zastavil uprostřed taktu s rukama ve vzduchu. Po hlucení rozprávějících hlasů a smíchu se po celé místnosti náhle rozhostilo ticho, takže by bylo možné slyšet spadnout špendlík. Z velké dálky na frontě se ozývalo běžné, obyčejné hřmění děl. Ale kromě toho bylo slyšet ještě ostré výbuchy. Každý v místnosti věděl, že to jsou protiletadlová děla, jejichž šrapnely vybuchují vysoko na obloze.

„Letí k nám!“ zašeptal Biggles.

„Doufejme, že k nám neletí,“ zamručel Mahoney.

Dveře se rozevřely dokořán a do místnosti vrazil Wat Tyler.

„Zhasněte světla, vy blbouni! Copak jste hluchý? Letí k nám bombardáky. A vy si tady sedíte bez zatemnění, takže to vypadá, jako by tu blikal nějaký naváděcí maják. Zhasněte to, ale fofrem!“

Biggles se rozběhl ke dveřím: „Neměl bys bejt tak vystrašený, Wate,“ reptal. „Pojď, podíváme se na ten ohňostroj!“

Když Biggles otevřel dveře dokořán, hluk zvenčí jako by stonásobně zesílil. Na několik kilometrů daleko byl vzduch zaplněn záblesky rudých pichlavých plamenů a výbuchy a tlumeným rachotem silných leteckých motorů.

„Jestli neletí na nás, tak určitě poletí nad námi,“ prohlásil Algy, „já si jdu hledat nějakou díru!“

„To bude asi pořádně hluboká díra, když si myslíš, že jí neublíží takový bomby, co vezou ty výtečníci,“ smál se Biggles. „A počkej, jdu s tebou!“

Kolem nich na zemi už byla úplná tma. Ani malinké světélko neprozrazovalo, že se tu nachází letiště. Připojil se k nim mírně

udýchaný Harcourt, který se ustavičně díval nahoru na jiskřivé záblesky, teď už se přibližující s neúprosnou jistotou. Tucet světlometů pátral po obloze, jejich dlouhé bílé prsty po ní běžaly křížem krážem a protínaly inkoustově černou tmu. Hluboké dunění motorů bombardérů, jež znělo tak zlověstně už v dálce, dostalo nyní ještě hrozivější přízvuk.

Šrapnely protiletadlových děl vybuchovaly už skoro přímo nad nimi. Jako nějakým kouzlem se na obloze objevilo skvoucí bílé světlo, které šířilo oslnivou záři po celém letišti a viselo ve vzduchu zdánlivě úplně nehybně. Biggles skočil rychle do zákopu, který obklopoval nejbližší barák.

„Podívejte se,“ zařval, „jdou po nás. Němci shazují padáčky s osvětlovacíma raketama!“

Bylo slyšet slabý nářek, jakoby hvízdání vzdálené lokomotivy, a Biggles si zalezl hlouběji do zákopu. „Tamhle letí!“ zakřičel, když se úpění proměnilo v ječivý skřek. Letci se bezděčně přikřčili, když se bomby přiblížily k zemi, neboť se zdálo, že jim padají rovnou na hlavy. Nedaleko od nich vyrazily do vzduchu oslnivé plamenné jazyky. Pak se ozval ohlušující výbuch a země se zachvěla.

„To bylo přespříliš blízko, než aby se mi to mohlo líbit!“ odvážil se Biggles vyhlédnout přes násep, ačkoliv se ozývalo skučení dalších padajících bomb. „Podívejte se, ty chlapi zasáhli hangár roje A!“ zařval. „Už hoří. A od něho chytne náš hangár – vítr vane směrem k němu. Pojďte, kluci!“ vyskočil Biggles směrem k hangárům, které zářily v přízračné záři klesajících světlic.

Také major Mullen vyběhl ze dveří své úřadovny: „Všichni ven!“

Nastal všeobecný úprk směrem k hořícím hangárům. Mračno hlíny vyskočilo s rudým zábleskem necelých padesát metrů před Bigglosem, kterého něco prudce srazilo k zemi. Začal v dusivých zplodinách výbuchu lapat po dechu, ale pak se vzchopil a zase se hnul kupředu.

Jedním pohledem rozpoznal, že pokoušet se o záchranu hangáru či letadel letky A je bezúčelné, protože plátno hangárů představovalo jediné praskající moře plamenů, vrhajících oranžovou záři na výjev zkázy. Také hangáry letky B už stály v plamenech a ohnivý jazyk olizoval i střechu hangáru, kde byla uskladněna letadla letky C. Bylo to učiněné peklo rachotu a dýmu a plamenů.

Bigglesovi stékal po obličejí pot, ale přesto uchopil svého velblouda za ostruhu a začal jej táhnout na volné prostranství. Algy, Harcourt, letecký rotmistr a několik mechaniků mu přiběhli na pomoc a letadla letky C byla brzy vytažena na startovací dráhu. V noční tmě nad nimi začaly skřehotat neviditelné kulometry, jak němečtí kulometčíci do místa zkázy vyprazdňovali své zásobníky. Letecký mechanik, který stál nedaleko Bigglese, jako by překvapením vykřikl, s vytřeštěnýma očima se chvíli díval na velitele svého roje a potom se složil malátně na zem jako šaty sklouznuvší z věšáku.

„Dva muži sem, ale rychle!“ zvolal Biggles, „zaneste ho dolů k doktorovi!“ A pak se obrátil, aby se podíval, jak vypadají ostatní stroje. Ale jen zaúpěl, když poznal, že žádná z dalších dvou letek nemohla přes veškerou námahu zachránit už ani jediné letadlo. Neboť žár požáru byl tak prudký, že bylo nemožné dostat se blíž. Německá bombardovací letadla už skončila svou práci a vracela se domů.

„Teda musím říct,“ ukázal Biggles na řadu děr po bombách na letišti, „že bohužel odvedli dobrou práci. Byly to ty samý friedrichshafeny, o kterejch mluvil plukovník dnes odpoledne.“

Major Mullen mlčky přikývl: „Udělal tady moc pěknou práci. Ale udělal bys líp, kdyby ses šel trochu prospat. Zdá se, že s těmi třemi letadly, co nám zbyla na letišti, budeš mít v několika nejbližších dnech co dělat.“

Právě svítalo, když Biggles, Algy a za ním Harcourt vyjžděli z hangáru na letiště a chystali se vylézt, což nebylo vzhledem ke stavu letiště, rozervaného bombami, nijak snadné. Z hangárů, či spíše z hromady zuhelnatělých trosek, které označovaly místo, kde kdysi stály, se ještě kouřilo.

Biggles se vztekle zašklebil, když otevřel škrticí klapku, neboť bylo docela možné, že se počet letadel schopných letu může brzy zmenšit na dvě z těch tří, která ještě letce zbyla. Neboť i přes onu pohromu se Biggles rozhodl, že se pokusí Profesora zachránit – pokud na něj ovšem bude opravdu čekat na místě schůzky. A pak by se dali do hledání brlohu bombardérů, které jim natropily tolik zla. Mezitím už všechna tři letadla vzlétla a zamířila směrem k Langaarte...

Velká skupina nepřátelských průzkumných letadel letěla na frontu, ale Biggles se jim uhnul do slunce a přeletěl nepozorovaně kolem nich. Hned potom se začal na obzoru jasně rýsovat jejich les, ještě zpola zahalený v závoji ranní mlhy. Biggles upřel nedočkávě zrak na tamní velké pole.

Úkol, který měl před sebou, patřil k těm, jež vyžadovaly rychlost a přesnost. Přistání by muselo proběhnout svižně a bez problémů, neboť by bylo nebezpečné opustit po přistání velblouda na déle než jednu minutu; nedalo se totiž s jistotou říct, či oči budou pozorovat jeho přistání. Všechna tři letadla se teď ocitla bezprostředně nad polem a jejich velitel zdvihl ruku na znamení toho, že sletí k zemi.

Hřmot jeho motoru umkl, když uzavřel plyn, a v nejbližším okamžiku klesal velbloud prudce k zemi. Vytáhl jej do vodorovného letu, vrhl rychlý pohled dolů, aby zjistil svou polohu, a pak začal znovu klesat asi do výšky sto padesáti metrů nad zemí, než letadlo opět vyrovnal a znovu posunul řídicí páku silně na stranu a padal po křídle jako kámen skoro svisle dolů. Pak stroj zase vyrovnal a klesal hladce na zem necelých padesát metrů od okraje lesa.

„To nebylo špatný!“ zašeptal sám k sobě a rozepnul si bezpečnostní popruhy; pak se napřímil a díval se upřeně k ohníčku v odlehlém koutě pole, který ještě stále kouřil. Všude bylo ticho. Nebylo vidět živou duši. Zklamaně se zamračil a obrátil pozornost na okolí.

Pohled, který se naskytl jeho očím, ho skoro porazil. Bylo to tak neočekávané, že jeho mozek odmítl pochopit obraz, který se v něm promítl. Bigglesovi poklesly čelisti a obočí se mu svráštilo, když se snažil pochopit, co se děje: ve vzdálenosti sotva padesáti metrů před ním zely tlamy tří obrovských hangárů, které byly pěkně uhnízděny v lese a dovedně, přímo s neuvěřitelným realismem zamaskovány větrovím. A uvnitř v hangárech se nezřetelně rýsovala letadla německé bombardovací letky. Mechanici, kteří se shlukli okolo nich, se dívali směrem k Bigglesovi se zřejmým úžasem a stejně vyvalenýma očima.

Ale to nebylo ještě to nejhorší. K Bigglesovi ze strany běžela skupina německých vojáků v polní šedi, kteří už urazili půl cesty mezi lesem a jeho velbloudem. Vedl je důstojník, který když spatřil, že ho Biggles zpozoroval, začal střílet z pistole.

Střela proletěla „hrbem“ velblouda a zelektrizovala Bigglese k horečné činnosti. Zabořil se do svého sedadla, zhluboka vydechtl, postrčil páčky plynu a otevřel tak škrtkací klapku naplno. Jeho velbloud vyrazil kupředu.

Přímo před ním byla řada stromů, které jak se zdálo, sahalo přímo do oblak; bylo zřejmě nemožné, aby se jim jeho stroj vyhnul. Proto otočil velblouda a zahnul po větru zpět nad pole. Bezděčně se schoukl v sedadle, když zazněla salva z pušek německých vojáků.

Ocas velblouda se nadzdvihl a jeho křídla nesla teď celou váhu, když tu jakýsi strašák vyskočil z okraje lesa a vletěl Bigglesovi do cesty, aby ho zadržel. Pilot bezděčně stočil letadlo na stranu, aby tomu zabránil. Ozval se příšerný rachot a praskot, když se kola utrhla a podvozek se zlomil. Nos velblouda se zaryl do země, kdežto ocas se překotil nejdříve nahoru a pak dopředu dolů v úplném přemetu přímo do změti létajících třísek z roztráštěné vrtule.

Když se velbloud otočil sedadlem dolů, zdálo se Bigglesovi, jako by nastal konec světa. Chvilku ležel tiše v troskách letounu a snažil se oživit svou ochromenou pohyblivost. Když se vzpamatoval, vyvinul šílené úsilí, aby se vyprostil z letadla. Jakási drátěná výztuha se mu napnula přes obličej a škrábala ho zle do oka, ale vůbec necítil bolest; klekl si na zem a škrábal se jako králík zpod trosek trupu, který dolehl skoro na zem. Vyprostil se právě včas, mrštil sebou na bok a zakryl si rukou obličej, aby se chránil před benzínem, který stékal z rozbité nádrže na horký motor a pak vybuchl a vzplanul s tlumeným praskotem a hukotem. Biggles mírně zakolísal a potom vrhl rychlý pohled přes rameno. K jeho zděšení byli Němci vzdáleni už necelých dvě stě metrů a rozvinuli se v rojnici, aby mu zatarasili cestu.

„Pojď sem! Na co tam pořád vejráš?“ zařval na něho jakýsi hlas nedaleko.

Biggles se otočil a zadíval se vytřeštěnýma očima na postavu muže, který se před něho postavil. Neměl kdy, aby si všiml podrobností, ale přes rozedranou blůzu, rozčuchané vlasy a neupravený vzhled nebylo pochyby, že je to Profesor.

„Henry!“ vyrazil ze sebe Biggles přihloupě, neboť v rozrušení a překotném spádu událostí úplně zapomněl na pravý účel svého přistání.

„Padej za mnou, ty troubo! Utíkej do lesa!“ volal na něj Henry

zuřivě a sám murazil cestu tím, že se rozběhl a skočil do křoví nedbaje na trní a ostny.

Biggles ho slepě následoval, ale ještě si zcela neuvědomil, co vlastně dělá, a už shledal, že se ocitl na velké pasece, tak velké, jako bylo pole, které právě opustil. Rozhodil zděšeně rukama, protože se nedalo vůbec uvažovat o nějakém pokusu skrýt se na takovém otevřeném prostranství.

„Zpátky do lesa!“ vzkřikl chraptivě, ale ze rtů se mu vydrálo jenom zaupění, když spatřil šedavé uniformy mezi nimi a lesem – jediným místem možného úkrytu...

▪

Uvědomil si, že zaslechl jakýsi hukot, a podíval se vzhůru, aby zjistil, co se děje. Mozkem mu bleskl paprsek naděje, když spatřil dva velbloudy, kteří kroužili nízko nad nimi. Už na ně zapomněl, ale teď si uvědomil, že nepochybně viděli tragický konec jeho stroje.

„Mohli by tu přistát? Je ta paseka dost velká?“ Tyto myšlenky z jeho hlavy okamžitě zatlačily všechno ostatní. Bylo zřejmé, že oba velbloudi mají v úmyslu se o to pokusit, neboť právě nyní sem klouzali bok po boku a jejich vrtule zasvištěly pár metrů nad Bigglesovou hlavou. „Pojď sem!“ vykřikl Biggles na Henryho a hnál se k letadlům. Oba velbloudi dosedli na zem asi o sto metrů dále, a aniž vyčkali, až k nim prchající doběhnou, otočili se jim v ústrety.

Chvějící se a prudce oddychující Biggles se natáhl jak dlouhý tak široký na spodní křídlo letounu Algyho a pevně uchopil jeho náběžnou hranu.

Byl příliš vyčerpán, aby mohl mluvit, a proto jen ukázal rukou vzhůru na znamení, že je připraven k letu. Jako ve snu zaslechl milý pronikavý řev Bentleyho rotačního motoru a cítil, jak kola podvozku narážejí na nerovnou půdu. A potom se letadlo zvedlo do výše...

▪

Nedokázal vůbec odhadnout, jak dlouho ležel na křídle v ledovém vzdušném proudu vrtule přitlačen těsně k trupu, ale připadalo mu to jako věčnost. Byl na křídle posunut příliš daleko dozadu, než aby mohl vidět na zemi přes náběžnou hranu, takže nemohl zahlédnout, co se dole pod ním děje. Díval se upřeně

kupředu třpytivými záblesky otáčející se vrtule a byl by rád věděl, kde jsou, a také, zda se i Harcourtovi podařilo vzít Profesora na křídlo.

Otočil pomalu hlavu a odvážil se podívat na Algyho, který mu dával výhrušná znamení, aby zůstal ležet tiše, a pak ukázal doleva. Podíval se ve směru jeho nataženého prstu a spatřil ve vzdálenosti několika metrů druhého velblouda, na jehož křídle se krčil Prófa. Bigglesovi byla ve vzdušném proudu v rychlosti sto šedesáti kilometrů za hodinu hrozná zima, přestože měl na sobě leteckou kombinézu. A byl zvědav, zda Profesor ve svých rozedraných hadrech bude s to vydržet na křídle tak dlouho, než se dostanou na letiště.

Byl tak zabaven pozorováním svého druhu v neštěstí, že ho náhlý skřehot kulometu zcela blízko něho k smrti vyděsil. „Matičko skákává!“ zaúpěl. „Teď jsme v pěkný rejži!“

▪

Vtom se ozvala nová dávka výstřelů kdesi zcela blízko jejich letadla. Křídlo, na němž ležel, se náhle zachvělo, a poblíž jeho konce se v potahu objevila řada pěkně kulatých děr. Biggles se zpola vztyčil a pátravě se zadíval před sebe. Tři kilometry daleko vpředu byly klikaté čáry zákopů. Otočil krk, aby spatřil Algyho, ale ten se také díval přes rameno na bok.

Sledoval Algyho pohled a zatajil se mu dech, když spatřil Fokkerův trojplášník, který se snažil dostat do takové polohy, aby na ně mohl podniknout další útok. Nos velblouda se trochu sklonil k zákopům, ale pronásledovatele nesetřásl. A aby se situace ještě zhoršila, odkudsi zezadu nalétávaly další dva trojplášníky.

Biggles věděl, že jejich postavení je zoufalé, a vytušil, jaký pocit bezmoci musí zakoušet Algy – že na něj může fokker střílet, a on nemůže útok opětovat z obavy, aby při náhlém obratu neshodil svého druhu z křídla letounu.

Teď už se blížily druhé dva fokkery a jeden z nich se natočil, aby napadl Harcourtova velblouda. Biggles zaskřípal vztekem zuby, když se nový fokker postavil na nos a letěl dolů k jejich ocasu, přičemž jeho kulomet zarachotil. Zdvihl pomalu hlavu, uchopil levicí vzpěru mezi křídly a pravou rukou sáhl do kabiny pilota tam, kde bývala obvykle uložena signální pistole.

Spokojeně zabručel, když sevřel rukou pažbu pistole, a pak ji vytáhl ze schránky. Natáhl spuštěadlo palcem pravé ruky a rychle

zamířil na pilota ve fokkeru, který hleděl před sebe skrze mířidla kulometu.

Prásk! Německý pilot sebou prudce trhl, když se mezi jeho křídly zableskla žhavá koule rudého ohně, která za sebou nechávala pruh hustého kouře. Jeho hlava se vyklonila nad okraj kabiny a podívala se vzhůru a dolů a kolem dokola, aby zjistila původ této neobvyklé střely. Algy se zachechtal na důkaz svého souhlasu s touto taktikou a rychle podal Bigglesovi další světlici. Prásk! Druhá žhavá koule, teď zelená, přeletěla přes záď letounu.

Pilot fokkeru, který zřejmě neschvaloval tento nezvyklý způsob boje, nečekal na další střely, nýbrž se otočil rychle směrem k druhému velbloudu. Biggles se div nezakuckal radostí, když koule oranžového ohně, která pomalu měnila barvu do modra, zaplápolala nad Harcourtovým velbloudem. Němec spatřil, jak letí k němu, a uhnul před ní právě včas.

Biggles ihned pochopil, co se stalo: Profesor spatřil jeho první výstřel a řídě se jeho příkladem pokračoval ve střelbě Harcourtovou signální pistolí. Tři němečtí piloti nyní zaváhali, jako by dobře nevěděli, jak se v takové situaci zachovat. Pak se náhle obrátili a odletěli horempádem domů. Biggles, který vykukoval pod horním křídlem nad sebou, aby zjistil, co se stalo, spatřil několik britských letadel S.E.5, která se k nim rychle blížila. Když ho spatřil jejich velitel, přiletěl blíže a Biggles rozpoznal modrý kužel vrtule Wilkinsonova letadla – letadla přítele „Wilkse“ od 287. letky.

Neobvyklá podívaná na dva velbloudy v jednom letovém útvaru, jejichž piloti, jak se zdálo na první pohled, letěli každý na křídle, velitele „esépětek“ zřejmě překvapila, neboť je sledoval nazpět až na jejich letiště a přistál těsně za nimi. Wilkinson se mohl potřhat smíchy, když vyskočil ze svého sedadla a přiběhl k místu, kde si Biggles a Henry vzájemně poklepávali na záda.

„Co se děje?“ volal na ně. „Když chcete létat ve dvojicích, proč se nedáte k letce s dvoumístnými letadly? Nebo tu nemáte dost letadel, abyste si mohli vylétnout každé zvlášť?“

„To teda nemáme!“ ozval se Biggles. „Včera v noci sem přiletěly friedrichshafeny a pěkně nám to tu vysmejčily. Ale udělal bys líp, Wilksi, kdybys odletěl zpátky domů, budou tě potřebovat pro stíhací doprovod!“

„Doprovod? A pro koho?“

„Vyslídili jsme, kde vězí ty německé bombardáky. Jdu teď rovnou zatelefonovat na velitelství a vsadil bych se, že tam naši pánové pošlou do hodiny všechny denní bombardéry v okruhu jednoho sta kilometrů. A ty budou potřebovat doprovod stíhaček. V poledne už asi z toho lesa vůbec nic nezbyde... Teď už chápu, proč tam neměli žádný protiletadlový děla!“ zvolal Biggles v náhlém záblesku procitnutí a obrátil se k Algymu: „Němci se nás pokoušeli napálit, abysme si mysleli, že tam není co hledat!“

▪

„To mi řekni, Henry,“ pokračoval později Biggles v hovoru, „jak se ti podařilo zapálit ten oheň, když kolem dokola bylo tolik Němců?“

„Já že jsem zapálil oheň?“ zvolal Profesor udiveně. „Co to povídáš? Já jsem nic takového neudělal.“

„Ale vždyť my jsme viděli oheň!“

„To byl jenom oheň z hořícího vyjetého oleje, kterej měl na letišti bombardovacích letadel ukazovat směr větru, ty chytráku! Já jsem na to místo přišel právě ve chvíli, kdy jsi udělal na zemi ten nádhernej kotrmelec.“

„To snad není možný!“ vyjekl Biggles. „Když jsme včera večer viděli ten oheň, byli jsme si jistý, že tam jsi! Kdyby Němčouři nezapálili ten oheň, tak bysme se tam dneska nevraceli a ty bys tu teď nebyl... Co všechno tady člověk nezažije!“

